

Henning Rasmussen (S):

Jeg vil gerne indledningsvis konstatere, at indenrigsministeren brugte stort set hele sin taletid til at gentage de synspunkter, vi ved indenrigsministeren har med hensyn til, hvem der har skylden for hele konflikten, nemlig lægerne, de alene, deres uforstand og deres halsstarrighed, og så brugte, var det 30 eller 35 sekunder til at sige, at i øvrigt mener regeringen ikke, at regeringen eller folketingset skal bidrage på nogen måde til at løse konflikten. Den skal løse sig selv ved frivillige forhandlinger på indenrigsministerens grundlag.

Det var svaret på forespørgslen, der lyder: »Hvordan kan den løbende lægekonsflikt efter regeringens opfattelse bringes til en hurtig afslutning?«

Den har nu været i seks dyre uger. De har været dyre først og fremmest for patienterne, for det er jo ikke sådan, at pengene bare skal lægges ud. Nej, det er mange gange meget store beløb, den enkelte selv skal betale, og det er især en alvorlig belastning for mennesker med små indtægter. De rammes særlig hårdt. Det gør også mennesker med en særlig risiko for sygdom: ældre mennesker, kronisk syge, familier med børn. De har mere brug for lægen end andre. En konflikt som denne her er derfor asocial i sine virkninger, den er urimelig hård over for de svageste grupper i samfundet.

Vi ser såkaldt private forsikringsordninger blomstre frem: betal et fast beløb pr. måned eller pr. kvartal, og du får en regning af normal størrelse. Hvem tegner så disse private ukontrollable forsikringer? Det er igen de mennesker, der har en særlig sygdomsrisiko: de ældre, de kronisk syge og familier med børn – for at nævne indlysende eksempler.

De regninger, der skrives, varierer meget landet over. Der er dyre læger, og der er knap så dyre, men priserne er langt højere end før, og indenrigsministeren har besluttet, at refusionen fra sygesikringen skal være lavere for de patienter, hvis læger er i konflikt. Ministeren vil på den måde ramme de læger, der er i konflikt, men rammer udelukkende patienterne, og de rammes i forvejen af honorarstigningen.

Konflikten er også dyr på andre måder. Vi tror nemlig ikke et øjeblik på, at den nedgang i udbetalingerne fra sygesikringen, som

vi har set i den første konfliktmåned, er en reel besparelse. Denne nedgang i den udbetalte refusion anslås til omkring 70 pct. i forhold til en gennemsnitsmåned, men den skyldes mange ting. Den skyldes, at mange lægeregninger kommer med forsinkelse, at mange rykkede deres lægebesøg frem til september, at mange udskyder lægebesøg, receptfornyelser o.a., hvis de kan, i håbet om, at konflikten bliver kortvarig. Men der er også mange, der lader være med at gå til læge, selv om de burde gå der. De risikerer derfor, at de ikke bliver behandlet i tide eller i bedste fald går med en unødvendig nervøsitet for, at nogle symptomer, de har, er tegn på en sygdom af en eller anden art. Vi skal ikke glemme, at lægerne også har den opgave at berolige mennesker, der opsøger dem i usikkerhed eller nervøsitet på egne eller børnenes vegne. Det er en meget lille del af lægebesøgene, der forsvarligt kunne undværes, og der er ingen, specielt ikke patienterne selv, der på forhånd kan vide, om et lægebesøg er overflødig.

Det er derfor helt forkert at tro, at betaling for lægebesøg, som vi nu har fået det imod det store flertals vilje, vil betyde, at det er de meget få delvis unødvendige lægebesøg, der forsvinder. Mennesker, der måske lidt unødigt er bekymrede, vil fortsat være bekymrede og vil derfor fortsat gå til læge, vel at mærke hvis de har råd til at betale. Nej de, der nedskærer deres besøg hos lægen, er dem, der ikke har råd. Derfor er den nuværende konflikt helt uholdbar, og derfor må den høre op så hurtigt som muligt.

Indenrigsministerens og regeringens handlinger og indstilling til hele denne konflikt er uforståelige for de fleste mennesker. Indenrigsministeren godkendte efter godt tre måneders overvejelser en ny overenskomst mellem de praktiserende læger og sygesikringens forhandlingsudvalg, men gjorde det med den tilføjelse, at den dagen efter ville blive forringet væsentligt for lægerne. Den fremgangsmåde vakte den betydelige modstand hos lægerne, som førte til, at et overvældende flertal med virkning fra den 1. oktober 1984 har nægtet at arbejde efter denne overenskomst. Det undrede ikke os andre, men det forbavtede indenrigsministeren, at lægerne ikke ville rette sig efter indenrigsministeren og folketingsflertallet.